

Discurs de Fina Anglès a la recepció del jardí del Teatre Metropol

Els parlaré breument com a integrant del Col·lectiu d'Escriptors del Camp de Tarragona al qual pertanyo junt amb una llarga llista de companys que lliurement ens hi hem integrat i que –és obvi– tenim en comú la dèria per la literatura en qualsevol dels seus gèneres; i dic la literatura i no dic l'escriptura, que és una cosa molt lloable, però una altra cosa!

Fa quasi quatre anys que va néixer aquest col·lectiu i ara i aquí no glossaré les activitats que duem a terme, però sí que els confessaré que quan vaig saber de la seva existència em va semblar com si es fes realitat una cosa llargament esperada encara que de manera inconscient; tot plegat em va resultar tan natural que vaig trobar que m'anava com anell al dit.

Hi crec i m'agrada pertànyer-hi! I m'he adonat que m'agrada i que hi crec no només pel futur (el futur ja vindrà i serà el que vulguem, puguem i/o siguem capaços de construir), sinó que m'agrada pel passat, perquè els vincles i les relacions naturals en aquest espai del planeta vénen de molt antic. I també m'agrada –cal dir-ho– per allò que m'ha portat la pròpia vida, que és, en definitiva, el que t'ensenya més coses.

Jo sóc d'un poble petit i hi visc. I en un poble petit els –com es diu avui en dia– 'agents culturals' fem, una mica més que no pas fan els de ciutat, tots els papers de l'auca. Per això, fa anys que també dedico hores a la història del meu poble: l'Aleixar.

En sóc, procurant tenir molt clar quin és el paper que em pertoca, una mena de manobre que s'esforça a fer una feina pulcra i honesta per poder servir material al paleta o a l'arquitecte de la història. Això m'ha portat a tractar de prop documentació diversa (l'Arxiu Històric Municipal és prou complet i conserva una col·lecció de pergamins la transcripció dels quals està editada) i a moure'm, doncs, d'antic i de manera natural, pel *Campi Tarracone*.

Ja sé que explicar això no és fer cap descobriment; tots vostès ho saben –són els agents culturals–, però quan una cosa l'has tocada de prop, te l'has trobada de tant en tant, te l'has feta teva relacionat-la amb fets del viure... l'aprens, la sents i la vius d'una altra manera.

I entenc aquesta pertinença –ara situant-me ja en el món de la literatura– seguint aquelles paraules que, referint-se sobretot a la poesia, va dir Yeats i que fa anys que m'acompanyen en el viure: "El localisme no és sinó el quant que ens posem per a abastar l'univers".

Jo –si m'ho permeten– sempre remarco que aquest localisme ha de ser ben entès, perquè si et mires el melic pots ensopegar, i si et mires el del costat perds perspectiva. Cal, doncs, mirar el conjunt per trobar-hi el punt–no cal més– on et sentis còmode i alhora enforteixis el conjunt i hi aportis una solidesa i una harmonia que, de fet, acaben retornant a tu.

Així és com jo em sento havent-me integrat en el Col·lectiu d'Escriptors del Camp de Tarragona, i intueixo que aquest sentiment és compartit per molts dels meus companys, perquè si no tinguéssim aquesta voluntat d'abastar l'univers i en les pròpies arrels no hi trobessin força, aquesta primavera de

meteorologia tan eixorca no hauria ajudat a fruitar tantes obres d'autors del col·lectiu com les que es presenten en aquest sant Jordi que avui celebrem.

Val a dir, però, que hem trobat terreny adobat, perquè si aquí, a la ciutat, la tardor ja és literària (com tots sabem), si de la tardor a Tarragona en feu primavera, què no ha de passar si la primavera, que per tradició té la festa de Sant Jordi, també la convertim, la convertiu, tota ella en literària?

Avui celebrem un Sant Jordi especial, diferent, goso dir que més nostre; farcit de cap a peus d'actes diversos, múltiples... actes que amb la Primavera literària seguiran fins al dia 9 de juny quan el col·lectiu celebrarà la XI Trobada d'Escriptors del Camp de Tarragona dedicada a l'escriptora reusenca M. Lluïsa Amorós, una autora que fins avui ha escrit majoritàriament obres de literatura infantil i juvenil, dedicació que compartim i que massa sovint és considerada una mena d'altra literatura. Celebro, i m'agrada dir-ho, que el col·lectiu l'hagi pres en consideració.

I ara i aquí, avui, en aquest Sant Jordi més nostre, em satisfà poder anunciar que els ESCRIPTORS DEL CAMP DE TARRAGONA presentem un total de quaranta-sis novetats:

11 volums de narrativa, (dos de diversos autors i dos a càrrec de curadors)

22 volums de poesia, (un de diversos autors i sis junt amb fotògrafs)

2 de teatre, (un de disset autors)

8 de literatura infantil i juvenil, (set de narrativa i un de poesia, cinc amb il·lustracions)

2 de traducció: un del polonès i un altre de l'anglès,

i 1 de diversos gèneres: prosa i poesia,

vint-i-tres de les quals (vint-i-dues per a adults i una per a xiquets) són de poesia.

No sé si en el fet que la meitat dels volums siguin de poesia, que és on els mots són més intensos, més concentrats, més gustosos... hi pot tenir alguna cosa a veure aquest hivern tan sec que hem viscut. A casa sempre he sentit dir que els préssecs més dolços són els de secà...

Quant a l'edició, vint-i-cinc obres (més, doncs, de la meitat!), estan publicades per editorials del Camp de Tarragona: Arola Editors (15), Cossetània Edicions (4) i Silva Editorial (6).

I cinc d'elles han obtingut premis literaris!

I els escriptors? Doncs són o resideixen a Tarragona, Reus, Valls, les Borges del Camp, l'Aleixar (si m'ho permeten)...

Tot plegat, doncs, suma esforços, però sobretot, i a això han anat adreçades totes les meves paraules i algunes confidències a les quals no estic gaire donada en públic, NATURALITAT!

Naturalitat en la voluntat de ser, naturalitat en la voluntat d'escriure literatura des de casa, i naturalitat en la voluntat de projectar-nos des de casa al món.

Ara els lectors tenen la paraula.